

Sygn. akt V KK 505/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2022 r. na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
sprawy L. N. (N.) i C. L.

skazanych z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i innych,

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 13 lipca 2020 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł

**I. oddalić kasacje obrońców skazanych jako oczywiście
bezzasadne;**

**II. obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego w części na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

L. N. został oskarżony o popełnienie następujących przestępstw:

I/ z art. 258 § 3 k.k. polegającego na tym, że w okresie od stycznia 2017 r. do dnia 13 maja 2018 r. działając na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, Holandii, Wielkiej Brytanii i Hiszpanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził B. T., J. T., R. T. R., Ł. C., Ł. K., S. P., C. L., J. T., A. B., M. W. i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków

odurzających w postaci kokainy, haszyszu, heroiny i marihuany, a także środków psychotropowych w postaci tabletek ekstazy zawierających substancję MDMA, na terenie Holandii, Wielkiej Brytanii i Hiszpanii, a ponadto mającej na celu nabywanie i wprowadzanie do obrotu prekursorów narkotykowych oraz nabywanie innych substancji chemicznych w celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowych i odurzających;

II/ z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 57 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 3 tej ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., polegającego na tym, że w okresie od stycznia 2017 r. do kwietnia 2017 r. na terenie Holandii, Wielkiej Brytanii i Hiszpanii, działając wspólnie i w porozumieniu z B. T., R. T. R., Ł. K., C. L. i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci kokainy, haszyszu, heroiny i marihuany w łącznej ilości nie mniej niż 162 kg kokainy, nie mniej niż 1.500 kg haszyszu, nie mniej niż 170 kg heroiny, nie mniej niż 300 kg marihuany oraz nie mniej niż 60 kg środków psychotropowych w postaci tabletek ekstazy zawierających substancję MDMA w postaci soli, a także czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu środków odurzających w postaci nie mniej niż 42 kg kokainy, w ten sposób, że:

- w styczniu 2017 r. na jego polecenie B. T. wraz z C. L. i inną nieustaloną osobą na terenie jednego z magazynów w Holandii rozładowali nie mniej niż 42 kg kokainy, a następnie umieścili w uprzednio rozciętych bloczkach budowlanych, które następnie zostały przewiezione samochodem m-ki T. do Wielkiej Brytanii w celu wprowadzenia do obrotu;

- w styczniu 2017 r. na jego polecenie B. T. wraz z C. L. i inną nieustaloną osobą na terenie jednego z magazynów w Holandii rozładowali nie mniej niż 170 kg heroiny, 80 kg kokainy oraz 900 kg haszyszu, a następnie umieścili w uprzednio rozciętych bloczkach budowlanych, które następnie zostały przewiezione samochodem m-ki T. do Wielkiej Brytanii w celu wprowadzenia do obrotu;

- w okresie od stycznia 2017 r. do marca 2017 r. na terenie Holandii uczestniczył w obrocie środkiem psychotropowym w postaci nie mniej niż 60 kg

tabletek ekstazy zawierających substancję MDMA w postaci soli, z których można uzyskać nie mniej niż 240.000 tabletek, którą wraz z B. T. pakował, zaś R. T. R. zawiózł busem do Hiszpanii w umówione miejsce w celu odebrania przez odbiorcę, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu;

- w lutym 2017 r. na jego polecenie B. T. wraz z C. L. i inną nieustaloną osobą na terenie jednego z magazynów w Holandii rozładował nie mniej niż 300 kg marihuany, a następnie umieścił w uprzednio rozciętych bloczkach budowlanych, które to w/w środki odurzające następnie zostały przewiezione samochodem m-ki T. do Wielkiej Brytanii, po czym na terenie Wielkiej Brytanii B. T. i wraz z R. T. R. w jednym z magazynów je rozpakowali, po czym przewieźli samochodem w umówione miejsce w celu odebrania przez odbiorcę, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu;

- na przełomie lutego i marca 2017 r. na jego polecenie nieustalone osoby na terenie jednego z magazynów w Holandii rozładowały nie mniej niż 20 kg kokainy, a następnie umieściły w uprzednio rozciętych bloczkach budowlanych, które to w/w środki odurzające następnie zostały przewiezione samochodem m-ki T. do Wielkiej Brytanii, po czym na terenie Wielkiej Brytanii B. T. wraz z R. T. R. w jednym z magazynów je rozpakowali, po czym R. T. R. przewiózł samochodem w umówione miejsce w celu odebrania przez odbiorcę, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu;

- na przełomie lutego i marca 2017 r. na jego polecenie nieustalone osoby na terenie jednego z magazynów w Holandii rozładowały nie mniej niż 20 kg kokainy, a następnie umieściły w uprzednio rozciętych bloczkach budowlanych, które to w/w środki odurzające następnie zostały przewiezione samochodem m-ki T. do Wielkiej Brytanii, po czym na terenie Wielkiej Brytanii B. T. wraz z R. T. R. w jednym z magazynów je rozpakowali, po czym R. T. R. przewiózł samochodem w umówione miejsce, w celu odebrania przez odbiorcę, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu;

- w marcu 2017 r. na jego polecenie B. T. wraz z C. L. i inną nieustaloną osobą na terenie jednego z magazynów w Holandii rozładowali nie mniej niż 600 kg haszyszu, a następnie umieścili w uprzednio rozciętych bloczkach budowlanych, które następnie zostały przewiezione samochodem m-ki T. do Wielkiej Brytanii, po

czym na terenie Wielkiej Brytanii Ł. K. wraz z R. T. R. w jednym z magazynów je rozpakowali, po czym zostały przewiezione w umówione miejsce w celu odebrania przez odbiorcę, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu;

- na przełomie marca i kwietnia 2017 r. na terenie Holandii, wbrew przepisom ustawy, czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu środków odurzających w postaci nie mniej niż 42 kg kokainy, w ten sposób, że polecił B. T. odebranie transportu środków w/w środków odurzających z Ameryki Południowej na terenie jednego z magazynów w Holandii znajdujących się w kontenerze, jak i też uprzednio polecił mu zaopatrzenie się w sprzęt spawalniczy w celu wycięcia otworu w kontenerze i sprawdzenia jego zawartości, który B. T. przekazał R. T. R., lecz celu swojego nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie transportu środków odurzających przez funkcjonariuszy Policji na terenie Holandii;

III/ z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., polegającego na tym, że w okresie od kwietnia 2017 r. do lutego 2018 r. w D., B., Belgii, Holandii i w innych miejscach, działając wspólnie i w porozumieniu z B. T. , R. T. R., J. T., Ł. K., S. P., A. B. i M. W. i innymi nieustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił pomocy innym nieustalonym osobom do wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz metamfetaminy poprzez polecenie B. T. zamawiania na prowadzoną przez J. T. działalność gospodarczą „T..”, której przedmiotem był m. in. obrót artykułami chemicznymi w postaci nie mniej niż 8 ton substancji o nazwie methyl - 3 - oxo-2-phenylbutyrate służącej do produkcji B., która zgodnie z rozporządzeniem Nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych jest prekursorem do otrzymywania amfetaminy i metamfetaminy, a także innych substancji chemicznych w tym: kwasu solnego w ilości nie mniejszej niż 1.040 kg, sody kaustycznej (NaOH) w ilości nie mniejszej niż 1.020 kg kwasu octowego w łącznej ilości nie mniejszej niż 5.260 kg, bezwodnika octowego ilości nie mniejszej niż 6.000 litrów, które to substancje po otrzymaniu B. służą do przeprowadzenia syntezy amfetaminy lub metamfetaminy

metodą Leuckarta lub metodą redukcyjnego aminowania, przy czym z w/w substancji można otrzymać nie mniej niż 5.585 kg B., która pozwala na otrzymanie nie mniej niż 7.669,1 kg siarczanu amfetaminy, oraz nie mniej niż 6.702 kg metamfetaminy w postaci chlorowodoru, które to substancje na jego polecenie zostały przewiezione na teren Belgii i Holandii i przekazane innym nieustalonym osobom, a w szczególności:

- w kwietniu 2017 r. B. T. na polecenie L. N. zakupił 6.000 litrów bezwodnika octowego od I. T., który następnie wraz z S. P. i Ł. K. przewiózł busami z Polski na teren jednego z magazynów w Holandii;

- w okresie od kwietnia 2017 r. do lutego 2018 r., B. T. na polecenie L. N. odebrał zamówione w Chinach przez R. T. R. na firmę J. T. nie mniej niż 8 ton substancji methyl 3-okso-2-phenylbutyrate służącej do produkcji B., przy czym S. P. dostarczył B. T. pieniądze od L. N. na zakup tej substancji, zaś A. B. i M. W. z D. odbierali tą substancję busem i przewozili do Holandii i Belgii;

- w dniu 11 stycznia 2018 r. B. T. na polecenie L. N. na firmę J. T. zakupił 1.020 kg sody kaustycznej od D.. co. sp. z o.o. z B., przy czym S. P. dostarczył B. T. pieniądze od L. N. na zakup tej substancji, zaś A. B. odebrał substancję busem z magazynu w D.;

- w dniu 31 stycznia 2018 r. B. T. na polecenie L. N. na firmę J. T. zakupił kwas octowy 50% 950 i kwas octowy 80% o łącznej wadze 3210 kg od D. co. sp. z o.o. z B., przy czym S. P. dostarczył B. T. pieniądze od L. N. na zakup tej substancji, zaś nieustalone osoby w lutym 2018 r. odebrały tę substancję od B. T. i S. P. samochodem m-ki T. z magazynu w D.;

- w dniu 1 lutego 2018 r. B. T. na polecenie L. N. na firmę J. T. zakupił kwas chlorowodorowy (kwas solny) (kwas octowy 80%, 950 kg) o masie netto 1.040 kg oraz kwas octowy, (roztwór zawierający nie mniej niż 50% lecz nie więcej niż 80% masowych kwasu (kwas octowy 50% 950) o masie netto 2.050 kg od D. sp. z o.o. z B., przy czym S. P. dostarczył B. T. pieniądze od L. N. na zakup tej substancji, zaś M. W. busem oraz inne nieustalone osoby w lutym 2018 r. samochodem m-ki T. odebrały tę substancję z magazynu w D. od B. T. i S. P. i przewiozły do Holandii;

IV/ z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 k.k. w z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 11 §

2 k.k. w zw. z art 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., polegającego na tym, że w lutym 2018 r. w D. i w innych miejscach, działając wspólnie i w porozumieniu z B. T., J. T., R. T. R. i innymi nieustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. oraz przepisom rozporządzenia Nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych, w celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, brał udział w nabywaniu prekursorów w Chińskiej Republice Ludowej z Hong Kongu od firmy Z. nie mniej niż 495,35 kg netto substancji alfa-fenylo-alfa-acetyloacetamid (APAA), stanowiącej „pre-prekursor” do syntezy amfetaminy, z którego w wyniku samorzutnego rozkładu uzyskano nie mniej niż 375,09 kg netto substancji o nazwie 1-fenylo-2-propanon (B.), stanowiącego prekursor narkotykowy wskazany w Rozporządzeniu Nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych, która to substancja została przewieziona z Hong Kongu przez terytorium Finlandii oraz Estonii do Polski i w dniu 15 lutego 2018 r. została wprowadzona na polski obszar celny, jako przesyłka nr (...) adresowana na adres prowadzonej przez J. T. działalności gospodarczej „T.”, której przedmiotem był m.in. obrót artykułami chemicznymi, przy czym jego rola polegała na zamówieniu w/w substancji, zapłacie za ten towar i poleceniu jej odbioru, którym to działaniem usiłował udzielić pomocy innym nieustalonym osobom do wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 225,05 kg netto amfetaminy w formie wolnej od zasady i 613,35 kg amfetaminy w postaci siarczanu, poprzez dostarczenie im zamówionej uprzednio substancji o nazwie APAA, z którego w wyniku rozkładu uzyskano fenyloaceton (B.) stanowiący prekursor narkotykowy, lecz celu swego nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie zamówionej substancji przez funkcjonariuszy Policji;

VI/ z art. 55 ust. 1 i 3 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., polegającego na tym, że w okresie od grudnia 2017 r. do maja 2018 r. na terenie L., D., G., działając wspólnie i w porozumieniu z B. T., Ł. C. i S. P. i

innymi nieustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w przywozie z Pakistanu na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznej ilości środków odurzających w postaci nie mniej niż 3.006,53 kg haszyszu (żywicy konopi) w celu dalszego wprowadzenia do obrotu w ten sposób, że w grudniu 2017 r. zamówił w Pakistanie haszysz, które to środki odurzające umieszczono w kontenerze jako przesyłka od firmy A. z Pakistanu adresowana do firmy Ł. C. „F.” z siedzibą przy ul. B., w L., formalnie zawierająca towar w postaci pościeli o wartości 15.250 dolarów i wadze 4.800 kg netto, za którą to przesyłkę na polecenie L. N. w Banku P. w L. Ł. C. i B. T. zapłacili przekazem kwotę 15.250 dolarów na konto bankowe numer (...) w A. tytułem zapłaty za towar w postaci pościeli na podstawie faktury *pro forma* z dnia 12 grudnia 2017 r. wystawionej od firmy A., które to pieniądze otrzymali za pośrednictwem S. P., lecz celu swojego nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie transportu środków odurzających przez funkcjonariuszy Policji na terenie portu w G..

Tym samym aktem oskarżenia C. L. oskarżono o:

VI/ przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. polegające na tym, że w okresie od stycznia 2017 r. do kwietnia 2017 r. działając na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, Holandii i Wielkiej Brytanii, wspólnie i w porozumieniu z L. N., B. T., R. T. R., Ł. C., Ł. K., J. T., J. T., S. P., A. B., M. W. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy, haszyszu, heroiny i marihuany na terenie Holandii i Wielkiej Brytanii, a także środków psychotropowych w postaci tabletek ekstazy zawierających substancję MDMA na terenie Hiszpanii, a ponadto mającej na celu nabywanie i wprowadzanie, do obrotu prekursorów narkotykowych oraz nabywanie innych substancji chemicznych w celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowych i odurzających;

VII/ przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., polegające na tym, że w okresie od stycznia 2017 r. do kwietnia 2017 r. na terenie Holandii i

Wielkiej Brytanii, działając wspólnie i w porozumieniu z B. T. , L. N., R. T. R., Ł. K. i innymi nieustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w łącznej ilości nie mniej niż 122 kg kokainy, nie mniej niż 1.500 kg haszyszu, nie mniej niż 170 kg heroiny oraz nie mniej niż 300 kg marihuany, w ten sposób, że:

- w styczniu 2017 r. na terenie Holandii uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w postaci nie mniej niż 42 kg kokainy, które na terenie jednego z magazynów w Holandii wraz z B. T. i inną osobą rozładował, a następnie umieścił w uprzednio rozciętych bloczkach budowlanych, które następnie zostały przewiezione samochodem m-ki T. do Wielkiej Brytanii w celu wprowadzenia do obrotu;

- w styczniu 2017 r. na terenie Holandii uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w postaci nie mniej niż 170 kg heroiny, 80 kg kokainy oraz 900 kg haszyszu, które na terenie jednego z magazynów w Holandii wraz z B. T. i inną osobą rozładował, a następnie umieścił w uprzednio rozciętych bloczkach budowlanych, które to w/w środki odurzające następnie zostały przewiezione samochodem m-ki T. do Wielkiej Brytanii w celu wprowadzenia do obrotu;

- w lutym 2017 r. na terenie Holandii uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w postaci nie mniej niż 300 kg marihuany, które na terenie jednego z magazynów w Holandii wraz z B. T. i inną osobą rozładował, a następnie umieścił w uprzednio rozciętych bloczkach budowlanych, które to w/w środki odurzające następnie zostały przewiezione samochodem m-ki T. do Wielkiej Brytanii w celu wprowadzenia do obrotu i rozpakowane przez B. T. i R. T. R.;

- w marcu 2017 r. na terenie Holandii uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w postaci nie mniej niż 600 kg haszyszu, które na terenie jednego z magazynów w Holandii wraz z B. T. i inną osobą rozładował, a następnie umieścił w uprzednio rozciętych bloczkach budowlanych, które to w/w środki odurzające następnie zostały przewiezione samochodem m-ki T. do Wielkiej Brytanii w celu wprowadzenia do obrotu i rozpakowane przez Ł. K. i R. T. R..

Po rozpoznaniu tej sprawy, wyrokiem z dnia 13 lipca 2020 r., sygn. akt III K. (...), Sąd Okręgowy w W.:

I/ oskarżonego L. N. uznał winnym czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;

II/ oskarżonego L.N. uznał winnym czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 57 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 3 tej ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 400 zł; nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 94.680.000 zł (dziewięćdziesiąt cztery miliony sześćset osiemdziesiąt tysięcy złotych);

III/ oskarżonego L. N. uznał winnym czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 400 zł;

IV/ oskarżonego L. N. uznał winnym czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 400 zł;

V/ oskarżonego L. N. uznał winnym czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - i za to na podstawie art. 55 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 400 zł, a nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości osiągniętej przez oskarżonego korzyści majątkowej w kwocie 60.000.000 zł (sześćdziesiąt milionów złotych);

VI/ na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., orzeczone wobec oskarżonego L. N. jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył karę łączną 10 lat pozbawienia wolności i 700 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 400 zł;

VII/ na podst. art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego L. N. na rzecz P. w W. nawiązkę w kwocie 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych);

VIII/ na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego L. N. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 31 stycznia 2019 r. do dnia 13 lipca 2020 r.;

IX/ oskarżonego C. L. uznał winnym czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. - i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

X/ oskarżonego C. L. uznał winnym czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 300 zł; nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 16.800 zł (szesnaście tysięcy osiemset złotych);

XI/ na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego C. L. jednostkowe kary pozbawienia wolności Sąd połączył i wymierzył mu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

XII/ na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego C. L. na rzecz P. w W. nawiązkę w kwocie 10.000 zł;

XIII/ na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 6 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od obu oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie po połowie, w tym wymierzył im opłaty: L. N. w kwocie 56.600 zł oraz C. L. w kwocie 15.600 zł.

Apelacje od wyroku Sądu Okręgowego w W. wnieśli obrońcy obu oskarżonych oraz prokurator (na niekorzyść obu oskarżonych).

Po rozpoznaniu wniesionych apelacji, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok wobec L. N. w ten sposób, że orzeczoną wobec niego karę łączną pozbawienia wolności podwyższył do lat 12, a w pozostałej części wyrok ten w stosunku do L. N. oraz w całości wobec C. L., utrzymał w mocy.

Nadto zasądził od oskarżonych L. N. oraz C. L. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego w częściach równych oraz wymierzył oskarżonemu L. N. opłatę w wysokości 56.600 zł za obie instancje, zwalniając C. L. od opłaty za drugą instancję.

Kasacje od tego wyroku Sądu odwoławczego wnieśli obrońcy obu skazanych.

Obrońca skazanego L. N. zaskarżył ten wyrok w całości i na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 - 2 k.p.k. zarzucił:

1/ rażące naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a mianowicie obrazę prawa materialnego:

a/ art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu przez sąd odwoławczy, iż obrót środkami niewymienionymi w załączniku do w/w ustawy oraz rozporządzenia nr 273/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych może wypełniać znamiona

tego przepisu, a także, iż czyn ten może być popełniony w postaci zamiaru ewentualnego;

b/ art. 55 ust. 3 w/w ustawy przez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, iż prawidłowe (szczegółowe) wskazanie znamienia przestępstwa nie ma znaczenia dla zastosowania tego przepisu;

c/ art. 45 § 1 k.k. przez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, iż podstawą ustalenia zasady jak i wysokości przepadku korzyści majątkowej są nie tylko dochody, ale również wydatki na przedmiot pochodzący z przestępstwa i jednocześnie całkowite pominięcie przesłanki „osiągnięcia” korzyści;

d/ art. 6 ust. 1, 3a, c, d Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (EKPC) poprzez błędną interpretację polegającą na błędnym przyjęciu, iż posiadanie obrońcy w toku rozprawy oraz obecność tłumacza na rozprawie jest wystarczająca dla zachowania prawa do obrony skazanego i nie ma znaczenia dla oceny tego uprawnienia ograniczona możliwość osobistego działania skazanego w toku postępowania;

2/ rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a mianowicie obrazę prawa procesowego:

a/ art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. przez błędne zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, iż wskazane okoliczności dotyczące świadka w notatce ujawnionej na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku, uniemożliwiają przeprowadzenie tego dowodu;

b/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nierozważenie wszystkich zarzutów apelacji obrońcy skazanego:

- dotyczących nieprawidłowej oceny materiału dowodowego, tj. naruszenia art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., w szczególności zarzutów dotyczących oceny zeznań świadka B. T. oraz J. T. i wyjaśnień oskarżonego, uwzględnienia okoliczności korzystnych dla skazanego, w szczególności w części niejawnego postępowania;

- dotyczącej naruszenia art. 410 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie prymatu zasady szybkości postępowania nad zasadą prawdy;

- dotyczącego naruszenia zasady *in dubio pro reo*, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zakresie ustaleń roli oskarżonego w przestępczym procederze;
- dotyczącego zarzutu naruszenia art. 45 k.k., w szczególności faktu nieosiągnięcia korzyści przez skazanego;
- dotyczącego zarzutu naruszenia art. 6 ust. 1, 3a, c, d EKPC w zakresie niezetelności procesu, w szczególności w zakresie uniemożliwienia skazanemu osobistego prawa do obrony;
- przez stwierdzenie, iż zarzuty apelacji zostały niedostatecznie uzasadnione;
- przez brak odniesienia do zarzutów oraz wniosków zawartych w części niejawnego postępowania;

3/ Rażąca niesprawiedliwość orzeczenia spowodowaną w/w rażącymi naruszeniami prawa materialnego oraz procesowego, prowadzącymi do niezetelności procesu.

W konkluzji obrońca tego skazanego wniósł o rozpoznanie kasacji na rozprawie, uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego L. N. Prokurator (...) Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji w W. wniósł o jej oddalenie.

Z kolei obrońca skazanego C. L. , zaskarżając ten wyrok w całości, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 526 § 1 k.p.k. zarzucił rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

- naruszenie art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez zmianę wydanego wcześniej postanowienia i nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka B. T. w wyniku uznania, że dowodu tego nie da się przeprowadzić, podczas gdy dowód ten byłby możliwy do przeprowadzenia w bliskim czasie, a przeprowadzenie tego dowodu było niezwykle istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, zaś w konsekwencji oddalenie wniosku dowodowego pozbawiło skazanego prawa do obrony.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na tę kasację Prokurator (...) Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji w (...) wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Obie kasacje okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k., a zatem należało je rozpoznać na posiedzeniu w trybie tego przepisu. Analiza zarzutów kasacyjnych nie wykazała, by w sprawie miało dojść do rażącego naruszenia prawa z art. 523 § 1 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Wobec żądania obrońcy skazanego L. N., by kasacja dotycząca tego skazanego została skierowana do rozpoznania na rozprawie, należy zauważyć, iż to wyznaczony skład Sądu Najwyższego (w tym przypadku jednoosobowy - sędzia, w którego referacie znajduje się dana sprawa) po wstępnej selekcji decyduje o trybie rozstrzygnięcia skargi.

Stwierdzić też trzeba, że w niniejszej sprawie wniosek o sporządzenie uzasadnienia przedmiotowego postanowienia Sądu Najwyższego złożył tylko obrońca skazanego L. N.. W tej sytuacji, zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k., Sąd był zobowiązany sporządzić uzasadnienie tylko w zakresie kasacji dotyczącej tego skazanego. Sąd Najwyższy uznał jednak za stosowne sporządzenie z urzędu uzasadnienia w części odnoszącej się do kasacji obrońcy skazanego C. L., co nastąpi w dalszej części niniejszych pisemnych argumentów.

Odnosząc się do zarzutów w kolejności ich przedstawienia, należy wskazać, że pierwszy zarzut kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego L. N., jawi się jako skierowany wobec niewłaściwego sądu: w tej sprawie to Sąd I instancji bowiem zastosował kwestionowane przepisy. Nie może być jednak mowy, by Sąd Okręgowy naruszył te przepisy, co trafnie zauważył Sąd Apelacyjny, który rzetelnie przedstawił swoje stanowisko. Dla jasności należy wskazać, że Sąd odwoławczy odpowiedział na wszystkie wątpliwości ujęte obecnie w uzasadnieniu kasacji. W niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia (obrazy) art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przez zarzucaną błędną interpretację i

niewłaściwe zastosowanie. obrońca podnosi, że nie doszło do handlu prekursorami, bowiem - „Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 16 u.o.p.n. <<prekursor narkotykowy jest to substancja sklasyfikowana, o której mowa w art. 2 pkt a rozporządzenia 273/2004, którego kategorię określa załącznik nr 1 do tego rozporządzenia>>. Substancja APAA nie została skategoryzowana w/w akcie. Zdaniem skarżącego dokonana ocena przepisu jest rozszerzająca, a więc nieprawidłowa”.

Sąd Najwyższy stwierdza, że nie można z tym stanowiskiem się zgodzić. Trafnie bowiem Sąd I instancji ustalił – co zostało uznane za trafne przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu - iż w materiale przekazanym do badań stwierdzono obecność nie tylko substancji APAA, ale i powstałego w wyniku jej samorzędnego rozpadu B., czyli prekursora służącego już bezpośrednio do produkcji amfetaminy. Z opinii biegłego wynika też, iż nie jest znane legalne wykorzystanie substancji APAA lub APAAN. W tej sytuacji stwierdzić należy, iż Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że wszystkie środki chemiczne wymienione w zarzucie IV były przedmiotem przestępstwa z art. 61 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Stanowisko to znajduje oparcie w treści opinii fizykochemicznych przeprowadzonych w niniejszej sprawie. Tym samym doszło do wyczerpania ustawowych znamion czynu przypisanego L. N. w punkcie IV wyroku. W rezultacie, zupełnie pozbawione podstaw jest twierdzenie obrońcy, że Sąd przypisał skazanemu obrót środkami niewymienionymi w załączniku do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz rozporządzenia nr 273/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych – skoro środki chemiczne, którymi obracał skazany L. N., stanowiły prekursory służące bezpośrednio do produkcji amfetaminy. Podobnie bezpodstawne jest twierdzenie obrońcy, by w jakimkolwiek miejscu uzasadnienia Sąd I instancji uznał za możliwe prowadzenie obrotu narkotykami „w zamiarze ewentualnym”.

Nie doszło również do naruszenia art. 55 ust. 3 w/w ustawy, bowiem nic nie wskazuje na to, by Sąd nie ustalił i nie wskazał ustawowych znamion tego przestępstwa. Zdaniem obrońcy - „Uzasadnienie Sądu Apelacyjnego (str. 17) wskazuje na zastosowanie niewłaściwej kwalifikacji prawnej czynu (oparcie na znamieniu innym niż wynikające z ustaleń stanu faktycznego)”.

Sąd Najwyższy stwierdza, iż zarzut ten należy ocenić jako niezrozumiały, skoro obrońca nie wyjaśnia, o jaką konkretnie „inną kwalifikację prawną” miałoby chodzić. Nie doszło w tym zakresie ani do błędnych ustaleń faktycznych, ani przypisania błędnej kwalifikacji prawnej. Czyn przypisany skazanemu w tym zakresie to - skrótkowo rzecz ujmując - wprowadzanie do obrotu zabronionych substancji właśnie na terenie Holandii. Jeśliby zaś miało chodzić obrońcy o czyn przypisany w pkt V (obrońca nie wskazuje bowiem konkretnie, do którego czynu odnosi się jego zarzut), to i w tym przypadku ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz czyn przypisany, nie sprzeciwiają się przyjęciu, że skazany „brał udział w przywozie z Pakistanu na teren RP znacznych ilości środków odurzających (...) w celu dalszego wprowadzenia do obrotu”.

Nie został naruszony art. 45 § 1 k.k. – ponownie obrońca opiera się na przesłankach, które nie wystąpiły w tej sprawie. Błędnie bowiem przyjmuje, że korzyścią majątkową jest jedynie realny zysk osiągnięty przez sprawcę przestępstwa. Korzyści takiej nie można pomniejszać poprzez potrącenie poniesionych przez sprawcę wydatków, które poniósł on, aby korzyść z przestępstwa osiągnąć. Takie postąpienie Sądu byłoby tyleż nieprawidłowe, co i absurdalne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że w skład korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45 § 1 k.k., podlegającej przepadkowi, wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa. Całkowicie pozbawione podstaw byłoby uznanie, że od tych „zysków” należy potrącić koszty poniesione przez sprawcę na zakup środków odurzających, czy też potrzebnych do ich produkcji sprzętów. Jak podkreśla się, w przypadku orzekania zwrotu równowartości przepadku uzyskanych korzyści nie chodzi bynajmniej tylko o zysk łączący się z uprzednim pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania. Nie można w żadnej mierze przyjąć, że osoby uczestniczące w grupie przestępczej, zajmującej się produkcją środków odurzających, winny odpowiadać w zakresie omawianego środka jedynie za te kwoty, jakie otrzymały w wyniku swego „wynagrodzenia” z racji jego produkowania z pominięciem kosztów poniesionych na ten cel. Winne one odpowiadać za zwrot uzyskanej korzyści, obejmującej także koszty jej uzyskania - jeżeli nie da się dokładnie ustalić wielkości, jaką każda z nich odrębnie

uzyskała - w częściach równych (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2010 r., I KZP 12/10, OSNKW 2010, z. 9, poz. 78; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2015 r., V KK 154/15, LEX nr 1820406*).

Nadmienić trzeba, że obrońca na poparcie swojej argumentacji błędnie przytacza stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 31 października 2017 r., w sprawie V KK 189/17 (LEX nr 2390767). Sąd Najwyższy stwierdził wówczas - „*Ratio legis* art. 45 § 1 k.k. sprowadza się do tego, że sprawca powinien być pozbawiony korzyści majątkowej, którą osiągnął w rezultacie popełnienia przestępstwa. Zarówno wtedy, gdy pozostaje ona w jego dyspozycji w postaci konkretnych przedmiotów, w tym środków płatniczych, jak i wtedy, gdy w toku postępowania karnego nie ustalono, że sprawca posiada materialny substrat korzyści. Znaczenie ma to tylko, jaką korzyść sprawca efektywnie pozyskał, a nie to jak z nią postąpił, w szczególności czy władą nią w czasie orzekania przez sąd w procesie karnym”. Pogląd ten, ujęty w powyższą tezę, zawiera w uzasadnieniu postanowienia szerszą argumentację. Mianowicie, Sąd Najwyższy podniósł również, że przepadek korzyści majątkowej albo jej równowartości osiągniętej z przestępstwa, chociażby pośrednio, nie był i nie jest wcale uwarunkowany posiadaniem przez sprawcę materialnego substratu korzyści w postaci konkretnych składników majątkowych. Pogląd przeciwny nie znajduje wsparcia w przepisach prawa materialnego regulujących instytucję przepadku (art. 44 -45 k.k.). Gdyby przyjąć inaczej, wówczas unikaliby przepadku ci sprawcy przestępstwa, którzy ukryli lub skonsumowali osiągniętą korzyść majątkową, bądź nią rozporządzili. Oznaczałoby to nieuzasadnioną nierówność wobec prawa przy orzekaniu w przedmiocie odpowiedzialności karnej.

Również twierdzenia obrońcy, jakoby „w zakresie wydatków nie zostały poczynione żadne ustalenia faktyczne”, jest niezgodne z prawdą. Sąd I instancji wylicza dokładnie wszystkie składniki chemiczne i techniczne, które zakupił sam skazany, albo które na jego polecenie zakupiono.

Nie został naruszony art. 6 ust. 1, 3a, c oraz d Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, skoro w toku całego postępowania oskarżony miał zapewnioną pomoc zarówno tłumacza języka niderlandzkiego jak i obrońcy. Obrońca nie wskazuje przy tym, jakiej czynności konkretnie nie mógł dokonać

skazany z uwagi na brak znajomości języka polskiego i jakiego dokumentu mu nie doręczono. Gołosłowne twierdzenia nie mogą doprowadzić do konieczności sprawdzania przez Sąd Najwyższy wszystkich doręczanych skazanemu dokumentów oraz każdego przejawu jego aktywności w procesie, by sprawdzić, czy aktywnie wykorzystywał swoje prawa – bowiem nie wiadomo, jakie prawa chciał wykorzystać, a jakie uznaje za niewykorzystane w sposób należyty. Niezależnie od tego wskazać trzeba, iż z akt sprawy wynika w sposób oczywisty i jasny, że L. N. mieszkając w Polsce od dłuższego czasu i pozostając w związku z Polką, posługuje się też stosunkowo dobrze językiem polskim i język ten rozumie. Z lektury akt wynika także, że nie doszło do naruszenia prawa do obrony poprzez brak tłumacza, a więc nie ma podstaw, by uznać proces za nierzetelny w rozumieniu art. 6 EKPC. Apelujący nie wskazał, jaki wpływ mogły mieć na treść orzeczenia ewentualne uchybienia w zakresie opóźnienia w doręczeniu dokumentów procesowych. W szczególności wymaga podkreślenia, że B. T. odmówił składania zeznań, a więc Sąd I instancji nie miał możliwości naruszenia przepisów procesowych „odmawiając przesłuchania tego świadka” – jak się zarzuca. B. T. był obecny na rozprawie jako świadek – jednak nie było możliwe zadanie mu pytań, skoro odmówił składania zeznań (k. 3080). Odmówił zresztą również odpowiedzi na pytania. Chociaż więc prawdą być może jest twierdzenie, że „Brak możliwości przesłuchania świadka B. T. jest istotny dla niniejszego postępowania”, to nie jest tak, iż brak ten w ogóle uniemożliwia prawidłową weryfikację „jego zeznań (wyjaśnień z innego postępowania) przez obrońców”. Taka weryfikacja była możliwa przy pomocy innych dowodów. W szczególności zapomina obrońca, że ustalenia faktyczne były poczynione także na podstawie innych dowodów, a nie tylko wyjaśnień tego podejrzanego (obecnie świadka). Przede wszystkim dowody z dokumentów potwierdzały dokonanie wszystkich transakcji, o których była mowa w tych wyjaśnieniach.

Przechodząc do oceny zarzutu drugiego tej kasacji należało uznać, że nie miało miejsca również rażące naruszenie prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. Obrońca nie wyjaśnia, na jakiej podstawie twierdzi, że świadkowi nie przysługuje już prawo do odmowy składania zeznań. Nie powołuje się np. na wydanie

prawomocnego wyroku w sprawie III K 6/19. Nie jest zadaniem sądu kasacyjnego czynienie co do tego ustaleń z urzędu – w szczególności, co miał na myśli obrońca czyniąc określone twierdzenie.

Do kwestii oddalenia wymienionych w zarzutach kasacyjnych wniosków dowodowych rzetelnie odniósł się już zresztą Sąd odwoławczy podnosząc, że oddalenie wniosku o ponowne przesłuchanie B. T. i J. T. nie nastąpiło z naruszeniem art. 170 k.p.k., a nieprzeprowadzenie tej czynności nie miało wpływu na treść wyroku z uwagi na to, że osoby te, wezwane w charakterze świadków, odmówiły składania zeznań w oparciu o przepis art. 182 § 3 k.p.k., albowiem w tym czasie byli oni oskarżeni w sprawie III K (...) Sądu Okręgowego w W. o współudział w przestępstwach objętych niniejszym postępowaniem. Słusznie Sąd Apelacyjny wskazał, że świadkowie ci w ten sposób skorzystali ze swojego ustawowego uprawnienia. Dlatego prawidłowo postąpił Sąd I instancji odczytując świadkom ich wyjaśnienia złożone w charakterze podejrzanych. Należy się zgodzić z oceną Sądu odwoławczego co do tego, że oddalenie wniosku dowodowego nie doprowadziło do naruszenia prawa procesowego – a tym bardziej o charakterze rażącym. Nie może być tutaj mowy o zarzucanym „prymacie zasady szybkości”, bowiem to nie ona się objawiła w momencie oddalenia wniosku dowodowego, na co jasno wskazał Sąd odwoławczy. Zresztą Sąd Apelacyjny podjął próbę przesłuchania tych świadków, mając na uwadze zasadę bezpośredniości oraz mając nadzieję, iż przeprowadzenie tych dowodów nie przedłuży nadmiernie postępowania odwoławczego. Jednak do chwili wydania prawomocnego wyroku w niniejszej sprawie, wyrok co do J. T. nie uprawomocnił się i ponownie odmówiła ona złożenia zeznań na podstawie przepisu art. 182 § 3 k.p.k. Jeżeli chodzi o świadka B. T., co do którego zapadł już prawomocny wyrok, to nie odebrał on wezwania wysłanego na adres jego miejsca zamieszkania. Ustalono, że B. T. jest objęty programem ochrony świadków i z uwagi na to oraz sytuację związaną z epidemią koronawirusa, jego przesłuchanie w rozsądnym terminie nie byłoby możliwe. Należy uznać za trafną decyzję Sądu Apelacyjnego co do tego, że należało zmienić postanowienie co do przeprowadzenia tego dowodu i oddalić wniosek dowodowy z ponownego przesłuchania świadka B. T. w postępowaniu odwoławczym. Przede wszystkim zaś słusznie Sąd ten wskazał w uzasadnieniu swojego wyroku, że brak było

bezwzględnej konieczności uzupełniania postępowania dowodowego w tym zakresie. Jak wynika z uzasadnienia wniosków dowodowych oraz zarzutu apelacyjnego, B. T. miałby zostać przesłuchany na takie okoliczności, jak ilość narkotyków, czy narkotyki te były rozładowywane w Holandii od stycznia do marca 2017 r., czy też od stycznia do kwietnia 2017 r. lub też kwestie dotyczące adresata przesyłek ze środkami odurzającymi. Są to więc zagadnienia, o których świadek szczegółowo mówił w swoich wyjaśnieniach i które podtrzymał przed Sądem I instancji. Sprzeczności w relacji świadka podnoszone w apelacji dotyczą okoliczności o drugorzędnym, wręcz nieistotnym dla rozstrzygnięcia sprawy znaczeniu.

Sąd odwoławczy nie naruszył również art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nierozważenie wszystkich zarzutów apelacji obrońcy skazanego L. N., bowiem do zarzutów apelacji ustosunkował się w sposób prawidłowy, tym samym wywiązując się z zadania dokonania kontroli apelacyjnej rzetelnie i w sposób zgodny z wytycznymi wynikającymi z tych przepisów. Również nie można się zgodzić co do tego, że oddalenie zarzutów apelacyjnych pozostało bez uzasadnienia. Sąd Apelacyjny starannie odniósł się do wszystkich kwestii podnoszonych obecnie po raz kolejny w kasacji – co wynika także z powyższych rozważań i cytowanych argumentów tego Sądu. Przypomnieć należy, że możliwe jest podnoszenie tych samych zarzutów w kasacji, które już zostały przedstawione uprzednio w apelacji, jedynie w sytuacji, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd *a quo*. Takie „wykazanie” powinno nastąpić zarówno poprzez powołanie przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 grudnia 2017 r., III KK 289/17, LEX nr 2427119; z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18, LEX nr 2604055; z dnia 29 stycznia 2019 r., IV KK 783/18, LEX nr 2613541; z dnia 7 czerwca 2017 r., III KK 27/17, LEX nr 2335984*).

W niniejszej sprawie jednak do takiego „efektu przeniesienia” w ogóle nie doszło.

Odnosząc się do trzeciego zarzutu kasacji należy stwierdzić, że obrońca w żaden sposób również nie wykazał, by w sprawie miało dojść do powstania sytuacji,

w której wydane orzeczenie należałoby ocenić jako rażąco niesprawiedliwe z uwagi na rażące naruszenia prawa materialnego oraz procesowego, prowadzącymi w konsekwencji do nierzetelności procesu.

Na zakończenie tych rozważań Sąd Najwyższy podkreśla, że w sprawie nie zachodziła potrzeba sporządzenia niejawnej części uzasadnienia niniejszego postanowienia oddalającego kasację obrońcy skazanego L. N.. W rezultacie też nie doszło do naruszenia przepisów prawa przez Sąd odwoławczy wobec faktu, że uznał za zbędne sporządzanie części niejawnej własnego uzasadnienia.

W zakresie dotyczącym kasacji obrońcy C. L..

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego C. L. w całości odnosi się do procedowania przez Sądy obu instancji w sprawie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka B. T..

W uzasadnieniu zarzutu kasacyjnego obrońca argumentuje - „W ocenie obrońcy w porządku prawnym nie powinien ostać się wyrok, który za podstawę przypisania skazanemu C. L. sprawstwa, przyjął wyjaśnienia B. T. , który złożył je na etapie przed prawomocnym jego skazaniem”. W istocie B. T., kiedy stawiał się przed Sądem I instancji, odmówił składania zeznań wskazując, że jest oskarżonym w sprawie III K (...) Sądu Okręgowego w W. (k. 3079v). W związku z tym odczytano jego wyjaśnienia składane w charakterze podejrzanego w niniejszej sprawie oraz w charakterze oskarżonego w sprawie III K (...), w rezultacie Sąd I instancji oparł się jedynie na tych relacjach. W konsekwencji B. T. nie złożył zeznań jako świadek korzystając z przysługującego mu prawa.

Jeśli chodzi o procedowanie w sprawie wniosku dowodowego złożonego już na etapie apelacyjnym o przesłuchanie tego świadka, to – jak była już o tym mowa powyżej – również i Sąd Apelacyjny nie dopuścił się naruszenia prawa. Na rozprawie dnia 7 grudnia 2020 r. (k. 3681) Sąd postanowił uwzględnić wniosek dowodowy i dopuścić dowód z zeznań świadka B. T. na okoliczności sformułowane we wniosku zawartym w apelacjach. Na rozprawie w dniu 27 stycznia 2021 r. Sąd Apelacyjny zmienił postanowienie z dnia 7 grudnia 2020 r. o przeprowadzenie dowodu z zeznań B. T. - i na podstawie art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. nie uwzględnił tego wniosku dowodowego, gdyż dowodu nie da się przeprowadzić (k. 3697v). Sąd Najwyższy stwierdza, że Sąd odwoławczy miał prawo dokonać reasumpcji

postanowienia. Jakkolwiek zeznania tego świadka mogły mieć istotne znaczenie dla sprawy, to nieuprawnionym jest stanowisko, że brak potwierdzenia składanych depozycji na etapie rozprawy sądowej uniemożliwia pełne wykorzystanie dowodów powstałych na etapie postępowania przygotowawczego. W procedurze polskiej istnieją określone możliwości wykorzystania przez sądy zeznań świadka złożonych przed organami prowadzącymi postępowanie przygotowawcze – jeśli spełnione zostały przesłanki z art. 391 k.p.k. Zgodnie z art. 391 § 2 k.p.k., w warunkach określonych w § 1 tego przepisu, a także w wypadku określonym w art. 182 § 3 k.p.k., wolno odczytywać na rozprawie protokoły złożonych poprzednio przez świadka wyjaśnień w charakterze oskarżonego. Jak stanowi art. 182 § 3 k.p.k., prawo odmowy zeznań przysługuje świadkowi, który w innej toczącej się sprawie jest oskarżony o współudział w przestępstwie objętym postępowaniem. A zatem, zasada bezpośredniości wymagająca generalnie osobistego zetknięcia się sądu z dowodem w postaci przesłuchania na rozprawie świadka, doznaje tym samym ustawowego wyjątku, zastosowanie się do którego przez sąd nie może zostać ocenione jako naruszenie prawa. W konsekwencji więc nie doszło do rażącego naruszenia art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. przez Sąd odwoławczy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że niemożność przeprowadzenia dowodu jako podstawa oddalenia wniosku dowodowego to sytuacja, gdy dany dowód nie tylko w ogóle, ale też w przewidywanym naturalnie terminie nie będzie mógł być przeprowadzony (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 grudnia 2015 r., II KK 366/15, LEX nr 1962522; z dnia 29 grudnia 2015 r., II KK 371/15, LEX nr 1959481*). Także w literaturze taki pogląd jest w pełni akceptowany (*por. m.in. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Tom I, Warszawa 2014, s. 575; B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2013, s. 541*).

Podsumowując te rozważania należy stwierdzić, że z przyczyn powyżej wskazanych Sąd Najwyższy uznał obie kasacje za oczywiście bezzasadne i w konsekwencji oddalił skargi w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążono na podstawie art. 636 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. obu skazanych w częściach na nich przypadających.

